

Petőfi Sándor: A Tavaszhoz

Ifju lánya a vén télnek,
Kedves kikelet,
Hol maradsz? mért nem jelensz meg
A világ felett?

Jöszte, jöszte, várnak régi
Jóbarátaid;
Vond föl a kék ég alatt a
Fák zöld sátraid.

Gyógyítsd meg a beteg hajnalt,
Beteg most szegény,
Oly halványan üldögél ott
A föld küszöbén;

Áldást hoz majd a mezőre,
Ha meggyógyítod:
Édes örömkönyveket sír,
Édes harmatot.

Hozd magaddal a pacsirtát,
Nagy mesteremet,
Aki szép szabad dalokra
Tanít engemet.

S ne feledd el a virágot,
Ne feledd el ezt,
Hozz belőle, amennyit csak
Elbír két kezed.

Nagyobbodtak a halálnak
Tartományai,
S bennök sokan a szabadság
Szent halottai;

Ne legyenek szemfedőtlen
Pusztá sír alatt,
Hintsd reájok szemfedőül
A virágokat!

Pest, 1848. április

MÁRCIUS 24-ÉN AZ OTTHONAIBÓL ELŰZÖTT EGYKORI LEÁNYVÁRIAKRA EMLÉKEZÜNK

A hideg téli napok után március a kitavasodás szép időszakának kezdete.

1848 óta március 15-e generációkon átívelően a magyar szabadság születésnapja, a magyarság legfényesebb nemzeti ünnepe.

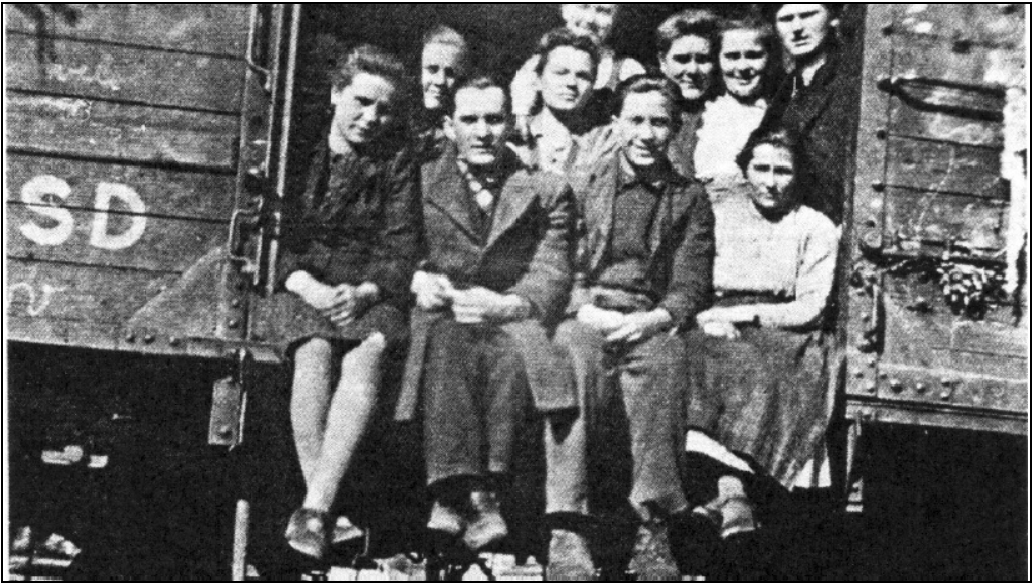
1946 óta március 24-én községünk szomorú, háború utáni történéseire, a svábság elűzésének évfordulójára emlékezünk.

66 évvel ezelőtt ezen a napon „a kitelepítő vonat 11 óra 30 perckor elindult Leányvárról”.

1946. március 28-án egy részletes jegyzőkönyv rögzíti a szomorú helyi eseményeket. A jegyzőkönyvet aláíró tíz személy között találjuk a község nemzetgyűlési képviselőjét, az iskolánk igazgatóját, a pártok helyi vezetőit és a község plébánosát, aki az eseményeket rögzítő jegyzőkönyvet készítette. A község teljes németiségéből 124 családnak (390 főnek) többnyire bányász foglalkozásukra hivatkozva adtak mentesítést a kitelepítés alól.

Országunkban hosszú évekig még beszélni sem lehetett a jogtipró méltánytalanságokról. Akiket a honvágyuk illegális viszszerzésre bírt, azokat a magyar hatóságok kitoloncolták az országból. A hosszú vonatokon, a megszámozott vagonokban összehúzóult emberek csak a lebombázott Németországba érve hitték el, hogy nem Szibériába vitték el őket. Passau határvárosa után az első megállóhely Schalding település volt. A végállomás az Ulm melletti, herbrechtin-geni láger volt. Innen indultak kisebb csoportokra osztva a heidenheimi, a künselsaui és a heilbronni járások településeire az egykori leányváriak. 62 különböző településen kaptak helyet a kitelepített családok. A munkahelyek keresése révén a hontalanok kisebb migrációja kiegészült a szétszórt rokonok egymást kereső vándorlásaival. A leányvári Jillich Mátyás írta meg az első németországi napok történetét.

A havonta megjelenő *Unsere Post* című németországi folyóirat 1996. júniusi száma négy megrázó fényképfelvételt tett közzé, azzal a kéréssel, hogy aki valamit tud a képen látható személyekről vagy netán felismeri magát, az jelentkezzen a szerkesztőségénél.

A fényképek negatívját a Budaörsről kitelepített Schmidt Mátyás újságíró találta meg az egykori láger helyén. Az újságból kivágott képek a leányvári rokonok némelyikéhez is eljutottak. Binder György Leányvár/Leinwar című helytörténeti munkájában forrás megjelölése nélkül közli a képeket. A képek negatívját megtaláló Schmidt úr Bretzfeldeből elküldte szerkesztőségünknek a négy felvételt, melyekből kettőt láthatnak olvasóink.

Ismert, hogy a herbrechtingeni átmeneti táborba 1946. április 6-án érkeztek a leányváriak. A kéthetes, esetenkénti hosszú várakozásokkal megszakított utazás után készült felvételek – fáradt, mosoly nélküli arcai, az utazás során elgyűrődött ruházatukkal és a ládákba, pokrócokba csomagolt holmijuk-

kal, a háttérben a vagonokkal – minden részletükben a reménytelenséget igazolják. Falvakban, elhagyott, bombák-tépte ipari épületekben, fapriccses barakkokban kaptak szállást. Az őket befogadó parasztok a fiatal munkaképes embereket részesítették előnyben, akik segítségükre voltak a mezőgazdasági munkákban. Az idősebbek és a többgyermekes családok iránt nem tolazkodtak, de hatósági közreműködésre az ő helyzetük is megoldódott.

Látható, hogy a tekintetek többsége a fényképezőgép felé fordul, de a legkisebb fiú a fából készült fogatos játékszerével van elfoglalva. Neki ez volt a legfontosabb, amit magával vitt a hosszú útra, az idősebb fejkendős asszony meg ruhás vagy élelmszeres zsákocskájával van elfoglalva.

Ezek a felvételek több kitelepítést ismerető kiadványban is közlésre kerültek, de számunkra e felvételek többet jelentenek, mert egykori leányváriakat látunk a képeken. Őket látjuk a vagonajtóban ülve és állva:

a felső sorban: Klotz Mária, Perger Géza, Olp Teréz, Jillich Max;

a középső sorban: Velt Lujza, Mayer Júlia és Mayer Mária;

az alsó sorban ülve: Fink Erzsébet, Gerli Mihály, (egy ismeretlen arc), Meier Julia.

A többszemélyes csoportkép közepén a Walter család tagjait látjuk. Ifj. és id. Walter János, Walter Teréz, Walter Katalin, Walter Lőrinc, a Walter nagymama, Walter Francis-ka, Walter Mária. A felső sorban: két Perger fiú, Schleiter György, jobb oldalon: Pregitzer János, Pregitzer Klára és Jillich Mária. A kép jobb középső részén és alul: Schmidt Mária, Stadtmüller Erzsébet, Patkos/Puchler Anna.

Eifert Róza irathagyatékából került elő férjének, Eifert Mihálynak gondosan megőrzött hatósági igazolása, amelyet Herbrech-

tingenben, az átmeneti lágerban állítottak ki 1946. április 6-án.

Hivatalos igazolás, valamint egészségügyi igazolás a keleti menekültek számára C/v/56 szám alatt Hivatalos igazolás minden 14. életévét betöltött német részére, akiket a lakóhelyükről kiutasítottak, vagy akik egy másik állam területfoglalása miatt nem térhetnek oda vissza. Ez az igazolás feljogosít arra, hogy hivatalosan is igénybe vegyék menekültellátásukat, illetve az átmeneti vagy végleges elhelyezést.

A személyi adatok után korcsoportonként részletezi a 14 év alatti fiatal hozzátartozók számát. A belső oldalon szerepel az általános egészségügyi állapot, a védőoltások felsorolása és száma, amelyet a vizsgáló orvos bélyegzőjével és aláírásával igazolt.

Durchgangslager <u>Herbrechtlingen.</u> für Ostflüchtlinge des Kreises Heidenheim (Brenz)		Heidenheim, den <u>6. 4.</u> 194 <u>6.</u> Landratsamt, Brenzstr.	
Amtlicher Ausweis für Ostflüchtlinge und Gesundheitsbescheinigung Nr. <u>C/v/56</u>			
Amtlicher Ausweis für alle Deutschen über 14 Jahre, die aus ihrem Wohnort ausgewiesen oder dorthin infolge Übernahme des Gebietes durch einen anderen Staat nicht zurückkehren können. Dieser Ausweis berechtigt zur Inanspruchnahme der öffentlichen Flüchtlingsbetreuung, zur vorläufigen und endgültigen Unterbringung.			
Ausgestellt am: <u>6. 4. 46.</u>		in <u>Herbrechtlingen.</u>	
Familiennamen: <u>Eifert</u>		Vorname: <u>Michael</u>	
Geburtsdatum: <u>10. 10. 23.</u>		in <u>Leányvár</u>	
Erlernter Beruf: <u>Tischler.</u>		ausgeübt: _____	
Zahl der Angehörigen: (Jugendliche unter 14 Jahren):			
a) Kinder unter 5 Jahren: _____			
b) Kinder von 5 — 14 Jahren: _____			
Ausgewiesen aus: <u>Ungarn.</u>			
<u>Leányvár 224.</u> (frühere genaue Anschrift)			
Ausgestellt am: <u>6. 4. 46.</u>		(Unterschrift der Behörde mit Stempel)	
in Heidenheim			

A ritka kortörténeti okmány kifejezései, szöösszetételei is túlmutatnak jelentésükön.

A nyomtatvány fejlécéből kiderül, hogy az keleti menekültek (für Ostflüchtlinge) számára készült, és németekre vonatkozik. Találékony körülírással fogalmazták meg a Németországtól elcsatolt területekről tömegesen érkező menekültek státuszát. Talányos az is, hogy mi lehet a különbség az égtájak szerint csoportosított járványos megbetegedések között. Igaz, hogy csak „átmeneti”, de „lágér” volt ez is, és a lágerekről általában a háborúkra és azok következményeire gondolnak az emberek. Az „átmeneti” lágérélet mind céljában, mind időtartamában nagyon eltérő volt a keleti és nyugati lágerekben.

A háborúnak vége lett, már béke volt Európában, amikor ezek a marhavagonos vonatok először elindultak Kelet felé, és vitték az összeszedett polgári áldozataikat a „málenkij robotra”, majd Nyugat felé, a háború sújtotta idegen országba, Németországba. Közös volt sorsukban a szülőföldről való elhurcolásuk, a fegyveres kényszer, közös volt a „bűnük”, a német származásuk, és közös volt Európa új győzteseinek „békediktátuma”, a Potsdami Egyezmény. 66 éve országunk urai elzavarták a németeket, 23 éve pedig a vasfüggöny soproni megnyitásával jeleztük a világnak, hogy Európa „békéje” nem bizonyult tartósnak. Összeomlott a „béketábor” és újra egyesült a két Németország. A 66 éve elűzött németek részesei lehettek Németország háborút követő újjáépítésének, 23 éve

pedig a szabadságukat önfeledten ünneplő németek segítettek lerombolni a berlini falat.

A svábok elűzetésére emlékezve német településeink többségében emléktáblákat, emlékműveket koszorúznak, a nyugati vasfüggöny lebontásáért pedig Németország és a világ köszönetét, elismerését fejezi ki országunknak.

Leányvár, 2012. március 5.

Dr. Szakmár János

1946-2012

EMLÉKEZZÜNK!

1946-ra,

a svábok elűzetésének szomorú évfordulójára!

Március 25-én 8:45-kor német nyelvű szentmise, majd utána a Falumúzeumnál is koszorúzunk!

Közreműködik a

Leányvári Német Nemzetiségi Dalkör
és a Leányvár Sramli

Kedves Olvasóink bizonyára emlékeznek rá, hogy tavaly decemberi számunkban beszélgetést közzeltünk Nagyné Engler Zsuzsával, iskolánk igazgatónőjével. Ezt a cikket olvasta a németországi Baden-Württemberg tartományban élő Ranger-Tix Anna is, aki aztán tollat ragadott, hogy az igazgatónővel megossza gondolatait. Sorainak fájdalmas aktualitást ad, hogy éppen ebben a hónapban emlékezünk a leányvári svábok kitelepítésére. **Minden falubeli számára tanulságos és szomorúsága ellenére is felemelő érzés lehet elolvasni, hogyan emlékszik iskolájára, falujára, hazájára 66 év után is egy innen elűzött fiatal lány, most már idős asszony.** Mai pedagógusok, diákok, szülők, a falu vezetői – mind erőt meríthetnek ebből a levélből. Olvassák szeretettel!

Sándori Klára

89564 Nattheim, Január 18-án 2012

Igen Tisztelt Igazgatónő!

Dr. Szakmár János családja küldi nekem a Leányvári Újságot a hazai hírekkel. Ebben az újságban olvastam, mit tetszik mondani a leányvári iskola állapotjáról.

Már régen az volt a kívánságom, hogy meg szeretném hálálni az iskolának az életem legboldogabb idejét. Milyen szívesen jártam ott az iskolába! Még nem voltunk iskolások [iskoláskorúak – szerk.], már mentünk minden nap az iskolába, az Erdélyi Jenőnével együtt. Döme Elvira volt a tanítónő és Patka Kálmán az igazgató.

Mindig az volt a kívánságom, hogy tanítónő szeretnék lenni. A bácsikám, Venczel Antal plébános már a képzőben, Esztergomban megfizette a beírási bért, három zsák búzát, hát ő ebben az időben honnan szerezte, azt csak a jó Isten tudja. És azután [jött] a kitelepítés és vége volt az álomnak.

Sok szeretettel küldöm üdvözetemet Németországból.

Ranger-Tix Anna

A Leányvári NNKKE tervezett rendezvényei 2012-ben

	Dátum	Helyszín	Rendezvény	Csoport	
1.	március 25	Leányvár	Német nyelvű szentmise, kitelepítési emlékezés	D	
2.	április 8.	Leányvár	Húsvéti vendéglátás (Schönwaldiak jönnek?)	O	Z
3.	április 8.	Leányvár	Locsoló bál		Z
4.	április 14.	Vértessomló	Dalkör-találkozó	D	
5.	április ??	Leányvár	Zsíros kenyeres próba	I, F	Z
6.	május ??	??	Tavaszi fellépés		
7.	május 19.	Nyergesújfalú	Megyei Nemzetiségi Felnőtt Fesztivál	I, F, D	Z
8.	május 27.	??	Pünkösdi fellépés		
9.	június 10.	Leányvár	Úr napja (körmenet)	D	
10.	július ??	??	Tánc tábor	ZS, GY	
11.	július ??	??	Tánc tábor	I, F	
12.	augusztus 11.	Jánossomorja	Műsoros fesztivál (német nap)	I, F	Z
13.	szeptember ??	??	Őszi fellépés		
14.	szeptember 22.	Leányvár	Falunap, 15 éves a Leányvár Sramli	O	Z
15.	szeptember 22.	Leányvár	Falunapi bál		Z
16.	október	Leányvár	Idősek napja	ZS, GY	
17.	november ??	Leányvár	Zsíros kenyeres próba	I, F	Z
18.	november ??	Leányvár	LNNKKE elnökségi választás		
19.	december 8.	Leányvár	Mikulás buli	O	Z
20.	december 9.	Leányvár	Sing mit XII	D	
21.	december 24.	Leányvár	Betlehemes koncert	D	
22.	december 31.	Leányvár	Szilveszteri bál		

Jelmagyarázat:

ZS = Mazsola tánc csoport
GY = Gyermektánc csoport
F = Felnőtt tánc csoport

Z = Leányvári Sramli
I = Ifjúsági tánc csoport
D = Dalkör
Ö = Összes csoportot érintő program
? = Megbeszélés alatt

! 2012-ben is fogadhatjuk az adója 1%-át !
Leányvári Német Nemzetiségi Kulturális Közhasznú Egyesület
Adószámunk: 18617096-1-11
Kérjük, gondoljon ráunk, köszönjük!

Farsang

Karnevál, bál, jelmez, fánk, téltemetés, busójárás, asszonyfarsang, húshagyó kedd, hamvazó szerda, torkos csütörtök és még mi minden egyéb juthat eszünkbe, azt felsorolni fejből nehéz lenne, erre ott van egyik mai közkedvelt barátunk, a guggolj le népies kifejezésből rövidített „guggli” nevű kereső.

Fiataloknak és az internetet használóknak nem kell különösebben magyarázni az előző mondat utolsó részét, az első feléről pedig az idősebb generáció többen tudna mesélni, mint amennyire a mai beszűkült-kitárult világunk kettőssége helyet hagy. Korunk kitárult képi világában mindenki láthatja a riói és velencei karnevál színes képeit, hullámzó samba ritmusra rázó tömegét vagy a hosszú leplekben néha ijesztő ábrázatot mutató, akár pallókon is járó taljánokat. A magunk

részéről legismertebb kellene, hogy legyen a pár éve szellemi világörökségként elismert mohácsi busójárás története is. Legújabb kori beszűkülésünket pedig mi sem mutatja jobban, hogy az úgynevezett torkos csütörtököt (edd tele magad ünnepét) valakik a nagybőjt első napjára tették...

Régi szokásokat feledni és újakat (trendiket) felvenni talán mindig is divatos volt és lesz az emberiség történelmében, bár magam néha az új ruhát szűknek, kényelmetlennek érzem a régi megszokottal szemben.

Számomra a farsang (Itt a farsang, áll a bál, keringőzik a kanál; Gazdag Erzsi tollából) továbbra is Vízkereszt napjától (január 6.) hamvazószerdáig (40 nappal Húsvét előtt) tart.

Táncos Farsang

Talán valódi téltemetésnek lehattunk tanúi farsang utolsó szombatján. Reggel még vastag hótakaró fedte kultúrházunk udvarát. Az itt-ott összelapátolt, alján már szottyosodni kezdő fehérség sem tudta megakadályozni autóink befarolását, hogy sokadik alkalommal megtartott rendezvényünkhöz a különféle kellékeket, alapanyagokat a házba juttassuk. A farsang előtt eltelt hetek zordan fagyos napjai után nagyon jól esett a délutáni, szinte tavaszias napsütés, amely Tél tábornok csapatait visszavonulásra kényszerítette és ezáltal tette bizonyossá a madarak csipogós zsongásának jogosságát.

Fánkcsütő asszonyainknak is eszébe jutott, hogy a keltetés pokoli melegéből kimeheneküljenek és az átépítők által hátrahagyott, némi hiányosságot szenvedő ereszesatorna által kínált szabadtéri zuhanyzót igénybe ve-

gyék egy kis felfrissülésre már a délelőtt folyamán. Kora délután zenekarunk berendezkedett a szokott sarokban. A tavalyi szenvedős, gerjedős mikrofon használaton okulva az idén egy profibb erősítő szerkezeten keresztül jutott az emberi hang és a CD-ről játszott egy-két szám is a termet teljesen megtöltő nagydíszünkhöz.

Muzsikusaink rázendítettek, majd sorba egymás után jöttek kicsik és nagyok, elsőnek a mazsolák, aztán az iskolai táncsoportunk, a gyermekek, az ifjúsági és felnőtt táncosok, a dalkör.

Már csoportjaink színes képet adtak a jelmezek világából, ezt a versenyre nevező kicsik csak fokozták. A sokáig kilétét is titkolni tudó Lego ember lett a földij tulajdonosa, a leányvári gyermekek meghozatalában segíteni óhajtó golya alig lemaradva lett a máso-

dik, míg talán az egész délután egyik legszebb pillanatát okozva, kis „Piroskánk” előadott versével biztosította harmadik helyét. Még egy kis tánc, tombola, muzsika és befejeződött a délutáni program, hogy rögtön kezdetét is vegye a felkészülés az esti bálra.

A Werischwarer Burschen korosnak nem nevezhető zenészei remek hangulatot varázsoltak este, éjjel, hajnalban a tavalyi évben átépítést elszenvedett kultúrotthonunkban. Pörögve roptuk hajnalig, örömmel láttuk a sok fiatal táncos lábút és a több telet látott vendégek is jól érezték magukat.

Mestereknek lettetek nevezve!?

Reggel remegve nyeltetek leveses meggyet
Feneketeket emelve nem kezdtetek tettet

Eretnek elvekkkel rendelkeztetek!
Eme mesterek rendesen megvezettek!

Kellemetlen kevergetve e szemetet
Benneteket rendetlen ember vezetett

Ecsettel meszet pepecseltetek!
Nem hengerrel festeggettetek!

Heten vertetek egyszerre egy szeget
Rendes eszetek nektek nem lehet

Elemeket ezeregyszer letettetek!
Melyeket ezerszer felemeltetek!

Kerekre fektetve lehetetlen teret
Ezredsek etessenek veletek repedt perecet

Rengeteg cserepet feltettetek!
Nem lehettetek ezermesterek!

Rettenetes rendelet vezetett erre!
Menjen veletek rendes ember perre?

Kerevetre legyetek telepedve
Kezetek ne legyen berepedve

Elrettenve vezekeljetek!
Berezelve remegjeteek!
Verebet se reptessetek!
Erre fele ne gyertek!

Egyházközségi hírek

- A nagybőjtben péntekenként 16.30-kor keresztúti ájtatosságot tartunk templomunkban.
- A német ajkú lakosság kiűzésének 66. évfordulójára **német nyelvű szentmisével** emlékezünk **március 25-én 8.45-kor**. A szentmise után átvonulunk a Falumúzeumhoz és koszorút helyezünk el az emléktáblánál.
Az egyházközség az ünnepség után mindenkit szeretettel vár a hittanterembe agapéra!
- A Húsvét megünneplésének liturgikus rendje:

Nagysütörtök	17.30	Szentmise az utolsó vacsora emlékére
	20.30	Szentóra

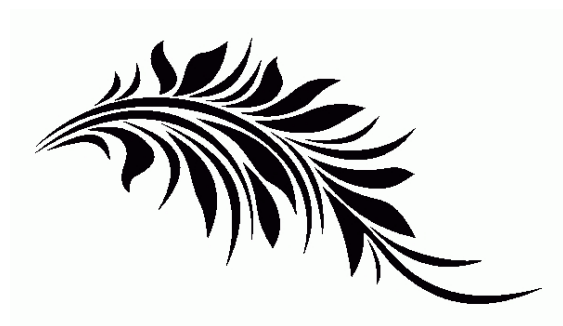
Nagypéntek	17.00	Keresztút
	17.30	Az Úr szenvedésének ünneplése

Nagyszombat	22.00	Húsvéti vigilia és körmenet
-------------	-------	-----------------------------

Húsvétvasárnap	8.45	Szentmise
----------------	------	-----------

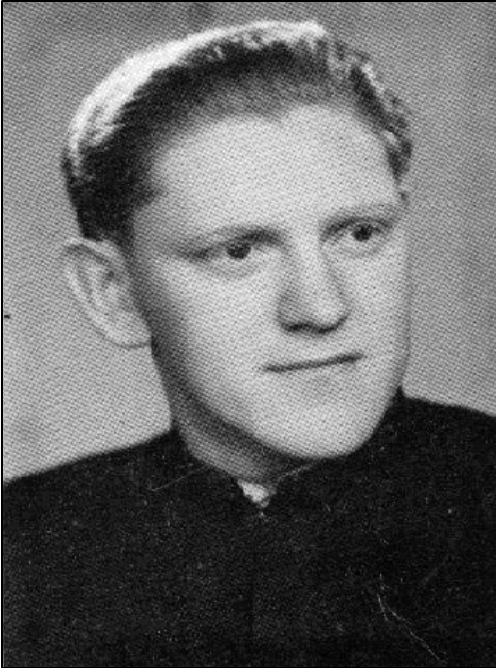
Húsvéthétfő	8.45	Szentmise
-------------	------	-----------

Feldhoffer Antal
plébános

In memoriam Miskolczy Kálmán

Szomorú hír érkezett Plébániánkra Szegedről. Dr. Miskolczy Kálmán vasmisés piarista atya 2012. január 30-án, életének 91. évében a szegedi piarista rendházban elhunyt. A szegedi gyázmisét követően Feldhoffer Antal plébánosunk február 18-án, a templomunkban tartott gyázmise keretében emlékezett az ő egykori munkásságára.

A nagy műveltségű plébános hosszú és változatos élete során a papi hivatása mellett életének egy részében tanárként szolgált egyházát. Az egyházi kiadványokban rendszeresen publikált. Igényes hitéleti írásai mellett szép verseivel is találkozhattunk a piarista kiadványokban. A Leányvári Újság 2008. évi karácsonyi számában a „Magyar karácsony” c. versével és az Amerikából küldött karácsonyi jókívánságaival köszöntöttük olvasóinkat, községünk lakóit.

Dr. Miskolczy Kálmán 1963-tól 1965-ig volt községünk plébánosa. Mindszenty bíboros melletti kiállása miatt a hivatalos politika részéről a folyamatosan szemmel tartott egyházi személyiségek közé tartozott. Életének erről az időszakáról ír a „Pap voltam Rákosi és Kádár alatt” című visszaemlékezésében. E kiadványában beszámol leányvári papi szolgálatának örömeiről és gondjairól is. Háborús megpróbáltatásairól a „Budapest ostroma, ahogy én láttam” című feljegyzésében ír. Mindkét kiadvány a „Pázmány Péter elektronikus könyvtár” hívásával az interneten közvetlenül is elérhető és olvasható.

Ötvenegy éve a leányvári templomban Feleségemmel együtt neki mondtuk el a „holtomiglan, holtodiglan” kezdetű házassági fogadalmunkat. A későbbiekben a plébános úr hosszú betegsége során többször is meglátogatott. Vigasztaló, engesztelő szavaira ma is visszaemlékezem. Vele való beszélgetéseim mindig megerősítettek a gyógyulás reményében.

Reá emlékezve, ajánlom olvasóinknak az isteni és apai szeretet harmóniáját tükröző szép sorait, melyből adalékot kapunk az ő elhivatott földi életéhez is.

Dr. Szakmár János

Emlékezés Apámra

Apám térdén ültem egykor én,
hatéves, apró kis legény.
Hány éve? Nem tudom, talán
harminckét éves volt apám,
élete fénylő, szép delén,
róla szól most e költemény.

Írja fia, ki – úgy bizony –
túl van már jól a hatvanon.
Honnét e bús nosztalgia,
az emlékezés is ima
(így mondja tán a Biblia),
egy apára, *ha öregebb fia*.

Ő szólott akkor: „Csillagom,
aranyos, édes magzatom,
mi lesz belőled, hogyha felnősz,
apád öreg lesz, te meg felnőtt,
pap leszel, tanár, doktor úr,
az is lehet, ki jól tanul.

Tanulj, fiam, mert mondhatom:
tudás, tudás a hatalom!”

Fia felnőtt, lett nagykorú,
s kitört reá a háború.
Ő felriad, ajkán szitok:
„Diplomaták, vén gyilkosok!
Úri huncutság a politika,
páholyból nézi Amerika.”

S míg fronton harcol két fia,
ő, a hajdan kálvinista,
anyjukkal térdel Kép előtt,
s mikor megjön két fia,
a rózsafüzért szorongatja.

* * *

Falusi tájék, kis falu,
„Miskolczy bácsi” szomorú.
Házát elvették új urak,
keresni kellett új utat.

De mégis büszke: papfia
szószékről szól, s az iskola
minden diákja ismeri,
utcán szépen köszön neki.

Fia ott a „plébános úr”,
ő sekrestyés, s a kántor úr
átsétál hozzá délután:
„Menjünk a ,hegybe’, kollegám!”

Fenn a szőlőhegy hajlatán,
árnyas présházak udvarán
Göcsej magyarja ráfigyel,
mert apám szépen énekel.

Mázás korsóban bor, „noha”,
kendőben kenyér, hús, puha.
A kártya megy: „Piros hetes,
oszt és nem oszt, ma én nyerek!”

* * *

Az évek mennek, rettenet
száll a falvakra – így esett,
Göcsej magyarja görnyedez,
az állam mindent elszedett.

Falusi élet most nehéz,
megszokott kép: egy temetés.
Szomorúfüzre rámutat:
„Jó lesz pihennem ott alatt.”

Egy év se telt, s a szó betelt:
egy szívroham rátérdepelt.
Most Isten térdén ül talán,
mint én övén rég, hajdanán,
és Isten szól: „Ó, nézd, fiam,
mit csinál lent a papfiad!

Vasárnap rólam prédikált,
most rólad verset fabrikált.
Megérte, lám, a te korod,
így hát nyugodtan várhatod,
míg ideér, és mindketten
pihentek majd a térdemen.”

Egy közel 100 éves fénykép üzenete

Az előző század első évtizedeiben készült, kartonra kasírozott fotográfiákra a képek gondos őrzői többnyire azt is feljegyezték, hogy mely év búcsúján látjuk az ünnepi viseletükben fényképezett családot vagy baráti társaságot. A fényképezés hőskorában gyakran vándor

fotográfusok járták a falusi búcsúkat, hogy dobozszerű, kezdetleges fotográfus gépeikkel megörökítsék az ünnepre felöltött legszebb viseletükben látható gyermekeket, szüleiket és nagyszüleiket.

A szép régi fényképen Grosz Antal és felesége, született Halbauer Mária, valamint a férj testvére, a kiskorú Grosz Lőrinc látható. A még gyermek fiú szülei járványban megbetegedve fiatalon haltak meg, és természetes volt, hogy a már nős idősebb testvér családjához vette az árván maradt öccsét.

Grosz Antal testvére volt Mátyás is, akinek gyermekei voltak Henrik és Béla. Grosz Henrik volt községünk rendszerváltozás utáni első képviselő-testületének alpolgármestere, Grosz Béla pedig óvodánk vezetőjének, Márti óvó néninek édesapja. Idős Grosz Lőrinc harmadik nemzedékbeli leszármazottja az ifj. Grosz

Henrik, aki – mint felmenői valamennyien – az ács szakmát választotta. A sors különös fintora, hogy a Németországból betelepült ősök e szép szakma mestereiként sok-sok jó szakembert nevelve boldogultak országunkban, de az ácsmester dédunoka ma Németországban dolgozik, mert szakmájában csak ott talált folyamatos munkát.

E kis családtörténeti kitérő után térjünk vissza a képen látható Grosz Antal ácsmesterhez és feleségéhez Máriához. Leányvári esküvőjük 1908. november 19-én volt. Antal 19 éves korában vette feleségül a 17 éves Máriát. A leányvári házassági anyakönyvi bejegyzés

igazolja, hogy Antal Budapest Terézvárosban született. A fiatal párnak 1914-ben született Paulina nevű gyermekük, aki még csecsemő korában meghalt, majd ezt követően került a házaspárhoz a férjnek a képen látható legfiatalabb testvére, Lőrinc, aki még gyermekkorában meghalt. Grosz Antal, az ácsmester – sok sorstársához hasonlóan – megkapta első világháborús katonai behívóját. A fiatal feleség hiába várta haza férjét, ő a fronton halt meg.

A kép készítésének időpontja viszonylag jól behatárolható, mely szerint 1915-16 körül készülhetett a felvétel, amikor a férj 26-27 éves, a feleség pedig 23-24 éves lehetett.

A fényképen egy szakmáját szerető, és arra büszke ács mestert látunk.

A feleség a házuk elé állított, íves lábú asztalra a stafíringba kapott legszebb asztalterítőt tette. A teáskanna a poharakkal inkább a kimért, józan életvitelre emlékeztet. Antal, a férj az asztal elé rakta fontos ácsszerszámain. A széles élű ácsbárd (Breitbeil), a fém derékszög (Winkeleisen), a hosszú ropánt gyalu (Putzhobel), a kalapács, az ácsfejsze (Breithacke), a hosszú szárú és penge élességű pucoló vas, a feszíthető fűrészlapu kézfűrés (Handsäge) és a kétemberes hasas fűrész (Bauchsäge) szépen sorba rakva látható. Az ács mesterség szerszámai egy-egy fontos, kézzel végzett részmunka eszközei voltak.

Antal mester szakmai tudásához adalék a képi háttérben látható, szépen megmunkált, tulipánmintás kapu, amely ma is díszére válhatna bármely családi ház udvari bejáratának. A szakmájára büszke mester azt is fontosnak tartotta kifejezni, hogy ő újságot járát és olvas. Térdére hajtva, kezében a Der Bergarbeiter (A bányamunkás) egy példányát látjuk. Grosz úr kabátjának hajtókáján még egy jelvény is kifejezi szakmai vagy egyéb szimpátiáját. A mellény a hozzá tartozó zsebórával és óralánccal a jobb módúaknál általános volt. Ab-

ban az időben a német nyelv használata volt a jellemző, és a szerszámok neve is többnyire németül volt ismert.

A feleséget, Halbauer Máriát szép viseletében látjuk, amint kezében zsebkendőt tart. A fényes kötény, a dupla kötéssel illesztett szép fejkendő, és a bársonyszegéllyel készült, végiggombolós meleg pulóver a hidegebb napok ünnepi viseletéhez tartozott. A kis Lőrinc ruházata is a hidegebb időszakra utal. Szent Erzsébet november 19-i névnapja, búcsúnk napja többnyire már a tél-elő időszakához sorolható.

A megözvegyült fiatalasszonyt Stadtmüller János kérte feleségül. E második házasságból 3 gyermekük, Simon, Teréz és Edit született. Az ő gyermekeik és unokáik mai lakótársaink.

Stadmüller Jánosné a leányvári temetőben áldott állapotában kísérté utolsó útjára a meghalt második férjét. 38 éves volt az özvegy, amikor 1929 decemberében, a temetést követő héten megszületett harmadik gyermeke, Edit. A feleség gyásza a három gyermek sorsa iránti aggodalmával vált teljessé. Az ekkor 8 éves Simon és a 6 éves Teréz – kiskorúak lévén még nem tudtak segíteni anyjuknak, aki egyedül nevelte fel a három főlárva gyermeket.

Edit, férjezett Weissenburger Bálintné ma 83 évesen sokat mesél nehéz gyermek éveikről.

Beszédes a névadásának ritka története. Elmondja, hogy édesanyja a temetést és szülést követő megrendült állapotában rokonát kérte meg, jelentse be a gyermek születését a jegyzőnél. A segítőkész Markó Aurél, a jegyző az újszülött nevét kérdezte, mire válaszként azt kapta, hogy az anya valamilyen szép név kiválasztására a jegyző urat kéri. „Hát majd találunk egy szép nevet a lánykának” – és így lett Edit a harmadik gyermek neve, amely akkori-

ban ritka névnek számított. Stadtmüller Edit neve 43.-ként került az 1929-ben születettek leányvári anyakönyvébe.

Edit néni lánytestvérének, Teréznek, a 89 éves Kniebeiszer Józsefnének a falu lakói adtak ragadványnevet. Férje, a faluban közismert és szorgalmas, segítőkész villanyszerelő révén ő lett az idősök között közismert „Villanyszerelő Rézi”. Stadtmüller Simon már nem lehet köztünk, de lányának, Stadtmüller Teréznek felmenőit tisztelő ragaszkodása abban is megnyilvánul, hogy e szép, a NAGY-MAMÁRÓL készült fényképet megőrizte az utókornak. Stadtmüller Jánosné 83 évet élt. Akik ismerték őt, egy végtelenül szorgalmas és szerény asszonyként beszélnek róla.

Napjainkban sokat beszélünk a gazdasági válságról. Gazdaságtörténetünk az 1929. évi nagy gazdasági világválsággal értékelhető.

kat az éveket, amelyek kezdetén élete legnehezebb szakaszához ért a három gyermekes Stadtmüller Jánosné. Ő nem tett többet, mint tisztességre, rendre és munkaszeretetre tanította, és nagy nélkülözések árán felnevelte gyermekeit. Egyike volt sok-sok sorstársának, aki minden nehézség ellenére is teljesítette anyai, szülői hivatását.

Számomra ezt jelenti e kép manák szóló üzenete, amikor a hivatás tisztességéről, az anyai szeretetről oly sokat beszélünk.

Leányvár, 2012. március

Dr. Szakmár János

Ui.: A szerkesztőség szívesen ad nyilvánosságot olvasóink beszédes, múltidéző fényképeinek.

Látogatás a Magyar Televíziónál

Február 9-én egy hideg téli napon a 7. osztállyal közösen a Magyar Televízió Látogatóközpontjában jártunk. Autóbuszal mentünk Kati néni és Zsuzsa néni kíséretével.

Mikor odaértünk, egy kedves néni fogadta csoportunkat, aki 13 órától 15 óráig végigkálauzolt bennünket az épületen. Először azokkal a kamerákkal, berendezésekkel ismertettet meg minket, amikkel szüleink gyermekkorában vették fel a műsorokat. A legnagyobb kamera 80 kg-os volt és négy ember tudta vállra véve megmozdítani. Ekkor csak fekete-fehér műsorokat sugároztak a televízió készülékek. Ezt követően egy vetítőteremben a televíziózás őskorától napjainkig eltelt időkre emlékeztettek a képsorok. Láthattuk, milyenek voltak a régi híradók, bemondók.

Innen a múltból a jelenbe vezetett utunk. Egyenesen a második legnagyobb stúdióba. A felvett itt 7 kamera rögzíti, és 34 lámpa világítja meg egyszerre. Közvetlenül láthattuk a reggeli műsorok díszleteit. Majd ezután egy olyan stúdióba mentünk át, ahol mi magunk is kipróbálhattuk a műsorkészítést. Jelentkezhettünk hírolvasónak, meghívott vendégnek a híradó műsorába. Készíthettünk időjárás-jelentést, s akiket a technika érdekelt inkább, kezelhették a kamerát, a hangmérnök és a szerkesztő munkáját is kipróbálhatták. Megismerkedtünk a kulisszatitkokkal. A felvett műsort DVD-n elhozhattuk. Ez volt a délután legizgalmasabb része.

Végezetül a jelmeztárat látogattuk meg, ahol sok kedves ismerős köszöntött minket. Süsü, a sárkány, János vitéz, Mazsola s 150 ezer különféle jelmez, amiket manapság bárki kölcsönözhet innen a raktárból.

Élményekkel gazdagodva térhettünk haza.

Az 5. osztály tanulói

DISZNÓVÁGÁSON A SZENTENDREI SKANZENBEN – ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

Február 11-én, szombaton reggel 9 órakor a templomnál gyülekezett a kiránduló csapat. Csak 25-en voltunk, ezért nem bérelt busszal, hanem saját autóinkkal tettük meg az utat Szentendréig. Mire odaértünk, lebonnyolítottuk a jegyvásárlást és besétáltunk a skanzenbeli tanyavilág központjába, addigra a nap főszereplője, a jó másfél mázsás mangalica már jobblétre szenderült. E fölött érzett szomorúságunkat vendéglátóink a becses állat levágott körmeiben kínált pálinkával próbálták feledtetni. Éhezünk se kellett sokáig, máris megkóstolhattuk a finom hagymás sült vért, krumplival és káposztasalátával.

A téren a böllér és segítői végezték a hagyományos disznópörzsölést: az állat testét szalmával borították, meggyújtották, majd mikor a tűz elhamvadt, vaslapátokkal, kefékkel vakarták, sikálták, mosták le a bőrét. A hosszú művelet közben a környező kis házakban a gyerekek kézműves foglalkozáson vehettek részt. Készült itt pénztárca és tarisznya – stílusosan sertésbőrből, de lehetett ujjbábokat is kötni vagy gyertyát mártogatni.

A mangalica sorsa is beteljesedett: felakasztották az ún. rénfára és a böllér elvégezte a bontást. Szemünk előtt sorra teltek meg a tálak, lábosok, vándlingok és tálcák, és mert a munka látványától újra megjött az étvágyunk, már alig vártuk, hogy a frissen ki-sült töpörtyűből és finom fehér kenyérből is falatozhassunk.

Úgy jól laktunk, nem is bántuk, hogy a többi disznóságot a másnapi hurka- és kolbásztöltő programra tették félre a henteslegények.

Búcsúzóul meglátogattuk a tanyavilág többi állatait, nehogy azt higgyék, hogy minket csak a disznó érdekel. Volt ott kutya, kecske, bárány, kacska, pulyka, sőt, még szürke marha és rackajuh is. És persze sok túlélő malac! Délután 3 óra tájban tele hassal, tele élményekkel, jókedvűen indultunk haza Leányvára.

*Tóth Ágnes élménybeszámolóját
lejegyezte Sándori Klára*

További programjaink:

2012. április 1. (vasárnap)

Húsvéti műhely – húsvéti díszek készítése (ingyen), kicsiknek, nagyoknak és felnőtteknek.

2012. április 22. (vasárnap)

Tavaszi ruhabörze a Műv. Ház nagytermében (ingyenes válogatás jó minőségű, használt ruhákból).

Erasmus-ösztöndíjjal Jénában

Harmadéves nemzetközi tanulmányok szakos hallgatóként a németországi Jena városában töltöttem a 2011/2012. évi őszi szemeszt. A még Magyarországon elintézendő papírmunka után októberben nagy várakozásokkal vágtam bele az új életbe.

A jenai egyetem, „filozófusközpontként” a 19. század folyamán csalogatta az értelmiségieket. Maga a város elég könnyen kiismerhető, kb. 100 ezer lakosával a „metropolisz” címke csak nagy jóindulattal jellemzi. Vendéglátó egységek, színház, múzeumok, két belvárosi bevásárlóközpont, planetárium, tipikus német piactér és mint min-

den német városban, természetesen itt is elmaradhatatlan a pékségek burjánzása. A Wagnergasse kávézó, sörözői télen-nyáron csalogatják a megfáradt hallgatót egy kis esti szórakozásra. A Tourist-Information-ba betérve pedig a város jelképeivel ellátott csebecbecségeket vásárolhatunk. A botanikus kert őszen gyönyörű színekben pompázó fáit is kifejezetten érdemes közelebről megtekinteni.

Akármilyen irányból is érkezünk Jenába, rögtön szemet szúr a közepén található hatalmas, 28 emeletes torony. Ezt az üvegmonstrumot én személy szerint a „város fur-

csasága” jelzővel illetném, mivel a dombokkal körülete, természetes zöld környezetbe a legkevésbé sem illik. Orientációs pontnak viszont remek, ha netalán elvesznénk a kis utcácskákban, csak fel kell pillantani a háztetők fölé, és máris tudjuk a központba vezető irányt. Sőt, az épület teteje kilátóként funkcionál, így megleshetjük a várost felülről is.

Gyakorlatilag az egész belvárost a Friedrich Schiller Universitát épületegyüttese alkották. Az elszórtan elhelyezkedő tantermek megtalálása azonban nem volt mindig oly egyértelmű, mint ahogyan a turistatérképen azokat feltüntették. A főépület egy középkori kisebbfajta kastélyra emlékeztet, a Campus azonban modernebb stílust képvisel, hatalmas üvegfelületeivel.

Szerencsére a szállással nem kellett sokat bajlódnom, hiszen a Studentenwerk Thüringen biztosított számomra egy kétszobás lakást Lobeda-Westben, ami Jena egyik külső városrészét takarja. Vidéki terephez és családi házhoz szokott lakóként meglehetősen szkeptikusan fogadtam, hogy egy panelházban fogok eltölteni közel öt hónapot. Panaszra azonban nem lehetett okom – ez már a megérkezés napján kiderült. A Karl-Marx-Allee renoválása ugyanis pár héttel érkezésem előtt végződött, így a szobát, ahol laktam, gyakorlatilag én avathattam fel. A jelentkezési papíron természetesen külön kérelmeztem egy bútorral ellátott „lakosztályt”, hiszen nem állt szándékomban rögtön első nap az IKEA-ban bútorok után kutatva kezdeni kinti életem.

Megérkezésem első hete a „bevezetés a helyi bürokrácia rejtelseibe” címmel jellemezhető egy páratlan segítőtárssal (tutorral) oldalamon. Marie óriási segítséget jelentett nemcsak a beiratkozás körüli teendőknél, hanem tanácsaival és kedvességével egyete-

mi és társasági beilleszkedésemről is gondoskodott, amiért kimondhatatlanul hálás vagyok.

A tájékoztatás széleskörű, ám az apróbetűs részekkel is figyelmesen kell bánni. Marieval együtt mentünk a beiratkozásra, ahol rögtön belevágtunk a papírmunka rejtelseibe. Megemlíteném a Thoska kártyát, mely nem más, mint egy multifunkcionális kártya, így egyszerre diákigazolvány, bérlet a helyi tömegközlekedésen, illetve a tübingiai vasúton, fizetési eszköz a menzán/fénymásolásnál/mosásnál, valamint könyvtárhasználatra jogosít fel.

Erasmusosnak lenni egyet jelent a turista és hallgató léttel. Mint azt már korábban is említettem, Thüringia a korábbi századokban egyenesen hemzsegett a művészekről és értelmiségiekről. Véleményem szerint nem tévedek hatalmasat, ha kijelentem, Thüringia szentháromsága: Goethe, Luther és Schiller. Lépten-nyomon munkásságuk nyomaiba (és az utókor által emelt szobraikba) botlik a mindenre kíváncsi turista. Weimar, Erfurt, Eisenach és a Wartburg megtekintése kötelező.

Téli szemeszter lévén bepillantást nyervehettem a németek adventi készülődésébe. A télidő és a karácsony közeledtével pedig valami egészen hihetetlen világot varázsoltak a németek a városokba és a főterekre. Mindegyik árusok, standok, a girlandokról, karácsonyfákról és a napi élő zenei kíséretéről nem is beszélve. Karácsonyi vásárról-vásárra járhatunk ez idő tájt, ahol rengeteg igényes kézműves terméket, ajándék ötletet és forralt bortól gőzös, mulatságos élményeket szerezhetünk. Az emberáradattól eltekintve gyönyörű élmény. Ezek a vásárok ugyanis forralt bortól, édességektől illatozó tömegesemények, egy kis magyarországi búcsúhangulattal megfűszerezve – óriáskerékkel,

dodszemmel, gyerekricsajjal. Ha pedig megéheznénk, kipróbálhatjuk a magyar különlegességeket kínáló bódék lángosait, nutellás, porcukros, lekváros és egyéb bizzar változatokban.

Ejtsünk most néhány szót a hallgatói lét mindennapjairól, hiszen elméletileg cserediákként – a turistakörutakat leszámítva – kemény munka folyik az egyetemen. Az 1558-ban megalapított Friedrich Schiller Universitát számokkal leírva: 21000 hallgató, ebből kb. 1500 külföldi, közel 3000 tanár és tudományos munkatárs. A követelmények a német hallgatókétól nem sokban különböznek, egy-két engedménytől eltekintve szinte ugyanazok a feltételek érvényesek minden külföldi diákra is. Lehetőség van potom összszeg ellenében nyelvtanulásra, illetve sportkurzusokon való részvételre is. Nemcsak az oktatók, hanem a hallgatók részéről is kedves megnyilvánulásokban volt részem. Bár-mikor kérhettem kiegészítésképp órai jegyzeteket és a csoportos kiselőadások összeállítására során egyenrangú partnerként tekintettek rám.

Az Erasmus-élet legvidámabb pillanatai az internacionális kommunikáció során adódtak. A társalgás alapvetően angolul vagy németül folyt, vagyis fogalmazzunk úgy, hogy valamilyen ezekre hasonlító nyelveken. Mindenki igyekezett bevetni az „Erasmus-English” csínját-bínját, amelyek olykor félreértések miatt óriási hahotázásba torkolltak. Az emberek a világ minden tájáról érkeztek, főleg Európából és Távol-Keletről.

A hallgatói szervezetek és egyletek pedig temérdek programot kínáltak minden érdeklődőnek. Heti rendszerességgel a „Stammtisch”-összejöveteleken folyt az ismerkedés.

Szintén hetente kerültek megrendezésre az országbemutató estek, amikor is egy vagy több vállalkozó diák színes prezentációval ismertette anyaországának hagyományait, nemzeti ingyenségeit (melyeket az előadás végeztével meg is lehetett kóstolni), nyelvét, tájegységeit. Ha minden héten csak egy-két dolgot jegyzett meg az ember, már megérte elmenni.

Egy kis ízelítő a cserediákoknak szervezett programokból: nemzetközi welcome dinner, tábortűz, kirándulás a környék hegyeibe, beach party hatalmas hőséggel és koktélokkal, Napóleon Jena mellett zajló csatájának felelevenítése a helyi egyesület közreműködésével – igazi fegyverekkel, ágyúkkal, lovas katonákkal, a buchenwaldi koncentrációs tábor megtekintése, utazás a nürnbergi karácsonyi vásárra, számtalan városnézés.

Azért azt nem állítom, hogy erasmusosként az élet csupa móka és kacagás volt. Mélypontok igenis akadtak és ezek alapvetően nem a német és a magyar életmód különbségéből adódtak, hanem inkább a két egyetem által támasztott követelmények teljesítéséből. Mindenesetre az e folyamattal járó nehézségeket leszámítva, a németországi félév gördülékenyen telt.

Összességében csak ajánlani tudom Jenát. Annak ellenére, hogy hamar elrepült ez az öt hónap, tartalmas, tapasztalatokban és élményekben gazdag félév volt. Kultúrákról, életéről, szokásokról új benyomásaim születtek, úgy érzem az Erasmus program adta lehetőséggel – ha módunkban áll – mindenképp élni kell.

Gáspár Kinga

Budapest, 2012

„Mindennapi bosszúságaink”

A falu több hirdetőtábláján egy elkeseredett, vagy inkább felháborodott írásra bukkanunk. Szerkesztőségünk közli a levelet annak reményében, hogy közösen találhatunk megoldást a problémára:

Tisztelt leányvári lakosok!

Az utóbbi időben elszaporodtak a Kálvária – dombon, ill. a Bécsi úti telkek kertjeiből való fák kivágásai, lopása. A tolvaj vagy Kálvária utcai vagy Bécsi úti lakó! Már az udvarból lopja a fát! Úgy gondolja, az egész hegy az övé! Kinek nem inge, ne vegye magára, de ha elkapom falopáson, rendőrt hívok!

Egy Bécsi úti lakó

ELŐVÁROSI VASÚTI FEJLESZTÉS A PILISVÖRÖSVÁR-ESZTERGOM VONALSZAKASZON

A Nemzeti Infrastruktúra Fejlesztő Zrt. eredményt hirdetett a Pilisvörösvár-Piliscsaba és a Piliscsaba-Esztergom vonalszakasz elővárosi korszerűsítési munkáinak elvégzésére. A projekt az Új Széchenyi Terv keretében a Közlekedés Operatív Program (KÖZOP) részeként valósul meg, a Kohéziós Alap (KA) társfinanszírozásával, 85%-ban európai uniós forrásból, 15% hazai finanszírozásból.

A fejlesztés a budapesti elővárosi vasúti közlekedés egyik legfontosabb szakaszát, a naponta 14 000 utast kiszolgáló Budapest –

Esztergom vonalat érinti. A beruházás következtében csökkenni fog a menetidő, kiszámíthatóbb lesz a vasúti közlekedés. A megállóhelyek részleges átépítésével nő a vasúti személyszállítás színvonala, az új P+R parkolóknak köszönhetően javul a megállóhelyek elérhetősége.

Pilisvörösvár és Esztergom között 32,7 km-en tervezzük a vasúti pálya felújítást és 2 km-en forgalmi kitérőt építünk. A kitérő megépítésével az egyvágányú pályán a szembejövő vonatok kikerülhetnek egymást, amellyel 15 perces követési időt tesznek lehetővé vonatok között a reggeli és délutáni csúcsforgalomban.

A pálya mellett alul- és felüljárókat létesítünk, átépítjük az állomások peronjait, valamint összesen 11 helyszínen 848 férőhellyel P+R parkolókat építünk. Piliscsaba és Esztergom között a tervezett rekonstrukciós munkálatok eredményként a sebesség a jelenlegi óránkénti 60 kilométerről 70–100 kilométeresre nő, így a teljes Pilisvörösvár – Esztergom közötti szakaszon várhatóan 10–15 perccel rövidebb lesz a menetidő.

A korszerűbb pálya révén a zajterhelés és a porterhelés is jelentősen csökken. Összesen 58 db műtárgyat újítanak fel, a megállóhelyeken térvilágítást és szélesebb, magas peronokat telepítenek (Magdolnavölgy, Pilisjászfalu, Piliscsév, Leányvár, Dorog, Esztergom-Kertváros).

A beruházás két közbeszerzés keretében valósul meg:

A Pilisvörösvár és Piliscsaba vonalszakasz kivitelezője:

Szemafor Konzorcium (Vezető tag: A-Híd Építő Zrt., tagjai: Vasútépítők Kft., H.F.

Wiebe GmbH & Co. KG)

Szerződéses ár: 10.408.018.051, -Ft + Áfa

A Piliscsaba és Esztergom vonalszakasz kivitelezője:

Inflexió Konzorcium (Vezető tag: Vasútépítők Kft., tagjai: H.F. Wiebe GmbH & Co. KG, A-Híd Építő Zrt.)

Szerződéses ár: 8.753.943.093,- Ft + Áfa

Várhatóan a szakaszok felújítása 2013 végére készülhet el.

(A hír 2011. december 14-én jelent meg a NIF honlapján)

JUDO-HÍREK

A leányvári judosok 2011. évi értékelése

Tavalyi eredményeink nagyon sikeres évről tanúskodnak, a leányvári judosok 4400 pontot szereztek 2011-ben a nemzetközi és a hazai bajnokságokon, és így 206 egyesület közül a 7-9. helyen végeztek. Sportolóink 62 versenyen vettek részt, és ezeken összesen 176 arany, 142 ezüst és 196 bronzérmet szereztek.

Nemzetközi eredményeink közül kiemeltem, hogy a brazil judo szövetség meghívására a női válogatott csapat tagjaként 3 leányvári versenyző is küzdött több ezer néző előtt a brazil válogatott ellen. A mérkőzés 3:2-es brazil győzelemmel végződött. A Leányvár- Üstökös versenyzője, Szabó Franciska szerezte az egyik magyar győzelmet.

A felnőtt, junior és serdülő Világ Kupa versenyeken Ulan Batorban, Szarajevóban, Prágában, Győrben értékes helyezéseket és olimpiai kvalifikációkat is szereztünk. Sok érmet nyertünk a Nemzetközi Magyar Bajnokságon, a Felnőtt és a Junior Magyar Bajnokságon, a Junior és Serdülő Diákolimpián. Felnőtt női első osztályú csapatunk első lett a Magyar Bajnokságon, így indulhat az eu-

rópai bajnokcsapatok kupájában, a férfi csapatunk pedig harmadik lett.

Külön gratulálunk a 2011-es évben nagyon sikeresen működő bíróinknak!

Ebben az évben is folytattuk a leányvári nagycsoportos óvodások és alsó tagozatos diákok oktatását, melynek keretében az esés és a judo alapjaival ismerkedtek a gyerekek.

Köszönjük támogatásukat Leányvár, Keszthely, Piliscsév Önkormányzatainak, a Leányvári Német Kisebbségi Önkormányzatnak, az iskola és az óvoda vezetőinek, valamint tanárainak, Gáspár Tibornak, Oláh Imrének (Pilisjászfalu) és Nagy Tamásnak (Piliscsév).

Köszönet a sikerek kovácsainak: Pfluger Antalné, Keresztesi Zsolt, Kovács Ernő, Péntek Zoltán, Pócsföldi Gábor és Szabó Ferenc edzőknek.

Köszönjük a szülők áldozatos segítségét!

A juniorok is kiválóan kezdtek 2012-ben

Remek eredményeket értek el az UTE csarnokban rendezett **2012. évi első junior válogató** versenyen a leányvári judosok. A fiatal versenyzők nagyon szép mérkőzéseken sok 10 pontos győzelmet arattak.

Kiváló teljesítményt nyújtott Makovics Roxána (ifi korú), aki minden mérkőzését ipponnal nyerte, Rábai László és Szikora Kristóf is nagyon jól teljesített.

Egyéni eredmények:

70 kg Makovics Roxána 1. hely, 90 kg Rábai László 2. hely, 100 kg Szikora Kristóf 2. hely, 100 kg Kerstner Róbert 2. hely, 55 kg Faragó Norbert 4. hely.

Az EBMEX Nemzetközi ifjúsági válogató versenyen, Miskolcon szintén kiválóan teljesített Makovics Roxána.

Egyéni eredmények:

70 kg Makovics Roxána 1. hely, 81 kg Ipacs Tamás 5. hely, 50 kg Zorics Richárd 9. hely.

2012. március 3-4-én a Közép-Magyarországi Regionális Judo Szövetség és a Leányvári SE rendezte Piliscsabán a Junior, Diák A és Diák B MKK Kupát. A kétnapos versenyen 384 fő vett részt, a nézők száma közel 400 fő volt. A junior versenyt Szikora Gyula Leányvár alpolgármestere, a diákversenyt Hanzelik Gábor Leányvár polgármestere nyitotta meg. Kiváló mérkőzéseket láthattak a nézők. Remek teljesítményt nyújtott Szabó Katinka, Kerstner Róbert, Rábai László és Kardos Tímea. A leányvári juniorok a csapatversenyben második helyen végeztek.

Egyéni eredmények:

Juniorok: 57kg Szabó Katinka 1. hely, 30kg Kardos Tímea 1. hely, 100 kg Kerstner Róbert 1. hely, 90kg Rábai László 2. hely, 70kg Makovics Roxána 3. hely, 55kg Faragó Norbert 3. hely, 100kg Szikora Kristóf 5. hely, 57kg Willinger Ivett 5. hely, 55kg Zorics Richárd 5. hely.

Diák korcsoport: 30kg Kardos Tímea 1. hely, 56kg Tandi Alexa 3. hely, +56kg Nagy Antónia 3. hely, 66kg Farkas Szilárd 3. hely, 40kg Herbert Kamilla 5. hely, 35kg Veres Kinga 5. hely.

Az érmeket Hajtós Bertalan (a barcelonai olimpia ezüstérmese) és Kovács Ernő KMRJSZ és Pfluger Antal, a Leányvári SE elnöke adta át.

Szervezők és felkészítők: Pfluger Antalné, Kovács Ernő, Pócsföldi Gábor, Szabó Ferenc és Pfluger Antal.

Tisztelettel:

Pfluger Antal SE elnök

Szerkesztőségi hírek

Örömmel tájékoztatjuk Olvasóinkat és a falu lakosságát, hogy a Képviselő-testület által elfogadott idei költségvetés szerint áprilistól ingyen kaphatják a Leányvári Újságot azok, akik azt hozzájárulási díj ellenében eddig is kérték. Az Önkormányzat korlátozott számban további háztartások számára is tudja biztosítani az ingyenes újságot. Ezért akik újonnan szeretnék igényelni lapunkat, kérjük, jelezzék ezen igényüket a polgármesteri hivatalban!

A Szerkesztőség

Tájékoztató a közérdekű telefonszámok változásairól

Polgármesteri hivatal:

- Új telefonszám: 06-30-6981455
- A régi, vezetékes telefonszámok közül az 509-930 és 509-931 megmarad, az 509-940 és az 509-941 megszűnik!

Iskola:

- Új telefonszám: 06-30-6626322
- A régi vezetékes telefonszám is megmarad!

Óvoda:

- Új telefonszám: 06-30-6623377
- A régi telefonszám meg fog szűnni!

Művelődési ház:

- Új telefonszám: 06-30-6625773
- A régi telefonszám meg fog szűnni!

Védőnő:

- A vezetékes telefonszám meg fog szűnni!

Tisztelt Leányváriak!

Kérjük, adjuk 1%-ának felajánlásával segítsék a helyi intézményeket, civil szervezeteket!

- Leányvári Beteg Gyermekekért Alapítvány: 18611605 – 1 – 11
- Leányvári Iskoláért Alapítvány: 18609903 – 1 – 11
- Leányvári Óvodáért Alapítvány: 18613889 – 1 – 11
- Leányvári Nagycsaládosok Egyesülete: 18613425 – 1 – 11
- Leányvári Német Nemz. Kult. Közhasznú Egyesület: 18617096 – 1 – 11

Impresszum

Leányvári Újság – Leinwärer Zeitung – Leányvár község lapja – Megjelenik minden hónapban – Lapzártá: minden hónap ötödikén – Kiadja: Pí-liscsév – Leányvár Körmegye Leányvári Kirendeltsége – Sokszorosítás: FÉBÉ Kft. – Megjelenik 260 példányban – Főszerkesztő: Misik Haj-nalka – Szerkesztő: Dr. Szakmár János, Sándori Klára – Hirdetésfelvétel a Polgármesteri Hivatalban – Hirdetések árai: egy oldal 12.000 Ft + Áfa, fél oldal 6.000 Ft + Áfa, negyed oldal 3.000 Ft + Áfa. Lakossági apróhirdetések közzététele ingyenes. Tördelés: Mihelik István – www.miev.hu

Elérhetőség: leanyvariujtag@freemail.hu. Észrevételeiket, kérdéseiket a Polgármesteri Hivatalban elhelyezett gyűjtőládán, valamint a Leányvári Újság e-mail címén keresztül juttathatják el a szerkesztőségnek.

ISSN 2060-4874

2012. március